

דברי הכפר

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2887 * ז באב תשפ"ה * 1 באוגוסט 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

לא בוכים על חורבן שנשפך

1. בין ראש השנה ליום כיפור ישנם עשרה ימים שהם פרזדור של חשבון נפש. שנקראים הימים הנוראים. בין ראש חודש אב לתשירי בו ישנם תשעה ימים שהם פרזדור לחורבן.

לקראת ט' באב אני יושב וקורא את כל הפוסטים שכתבתי בחודש האחרון. אגירה נפשית של פוסטים נושאת לפעמים אופי של אגירת שות. שאפשר שיהיה בה משהו סמיך, ואיזו ארומה מצטברת שאם נשלח אותה למעבדה טובה באמת, אפשר שנקבל תשובה עוד כמה זמן נשאר עד לחג החורבן הפרטי שלנו שאנו שוקדים כעת על חורבנו.

2. כי ט' באב הוא היום שאנו משתמשים בו בעיקר כדי שנוכל להשכיח מעצמנו את החורבן הכללי שאנו עסוקים בו, ולהתפנות לרגע על מנת להתייפח על חורבן שני הבתים שכבר החרבנו. כלומר במקום להתמודד עם החורבן הממשמש ובא אנחנו בוכים על חורבן שכבר נשפך.

3. קלוד לוי שטראוס כתב שאנו חווים חוויה אסתטית כאשר אנו צופים בהזערה של הבריאה. ואני מתנצל מעומק הלב בפני קלוד לוי על הפרפרזה שאני עורך עכשיו. בשבעה באוקטובר 2023 נפל על ראשנו חורבן קטן שמהווה הזערה של החורבן הגדול שאורב לנו בתחתית המדרון החלקלק שאנו מחליקים עליו כבר הרבה שנים. כדי לשבור את התבנית, הדפוס הקבוע של תקומה וחורבן עלינו להפסיק לבכות על חורבן שנשפך כדי שנוכל למנוע את גזירת החורבן הגדול שעוד עתיד לבוא. והוא כמובן יבוא אם לא נשכיל למנוע אותו.

בְּצִפְיָה לברברים

אִמְרָנוּ - יוֹם אֶחָד הֵם יִגְיעוּ
יוֹם אֶחָד תִּבְשִׁיל הַצִּפְיָה
וְתִקְרָם עוֹר וְגִידִים וּמְכָאוֹב
וְתִהְיֶה לְחִרְדָּה אֵימָה.

אמרנו - יום אחד הם יגיעו
 חרדתנו תהיה תלויה ועומדת
 מנגד, שנים מטפטפות
 כמו טפות אינפוזיה-
 זמן קצר של חיים וחטה שבשלה
 ושבעת המינים בין שמים
 כחלים וחרולי קיץ.

אמרנו - יום אחד הם יגיעו
 ולפעמים היה מי מאתנו אומר נאש
 שם קץ לחייו או כותב שיר
 או חורש שדה או בונה בית.
 רק שנאות אפלות נאגרו
 במסתרי חומות הלב
 ולא יכלנו להביט עוד
 איש בעיני רעהו.
 יום אחד הם הגיעו

רעב גדול מנשוא

1. וַיְהִי, אַחֲרֵי-כֵן, וַיִּקְבֹּץ בֶּן הַדָּד מֶלֶךְ אֲרָם אֶת כָּל מַחֲנֵהוּ; וַיַּעַל וַיֵּצֵר עַל שְׁמֶרֶון. וַיְהִי רָעֵב גָּדוֹל בְּשֶׁמֶרֶון, וְהָיָה צָרִים עָלֶיהָ עַד הָיְתָה רֹאשׁ-חֶמּוֹר בְּשָׁמְנִים כֶּסֶף, וְרַבֵּעַ הַקֶּבַח חָרִי דָבַי-יּוֹנִים בְּחֶמְשָׁה כֶּסֶף.

וַיְהִי מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל עֹבֵר עַל הַחֲמָה; וְאִשָּׁה צָעֲקָה אֵלָיו לֵאמֹר, הֲוֹשִׁיעָה אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ. וַיֹּאמֶר אֵל יוֹשֻׁעַה יְהוָה, מֵאִין אוֹשִׁיעָה; הֲמִן הַגֶּרֶן אוֹ מִן הַיֶּקֶב. וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ מַה לָּךְ; וַתֹּאמֶר: הָאִשָּׁה הַזֹּאת אֲמָרָה אֵלַי תִּנֵּי אֶת-בְּנִי וְנֶאֱכָלְנוּ הַיּוֹם, וְאֶת בְּנֵי נֶאֱכָלְנוּ. וְנִבְשָׁל אֶת בְּנֵי וְנֶאֱכָלְנוּ; וְאֹמַר אֵלֶיהָ בַּיּוֹם הָאֶחָד, תִּנֵּי אֶת בְּנִי וְנֶאֱכָלְנוּ, וְתַחֲבֹא אֶת בְּנָהּ. וַיְהִי כִשְׁמַע הַמֶּלֶךְ אֶת דְּבָרֵי הָאִשָּׁה, וַיִּקְרַע אֶת בְּגָדָיו, וְהוּא עֹבֵר עַל הַחֲמָה; (מַלְכִים ב' פֶּרֶק ו')

2. שיחה על הקטע ממלכים ב' עם רציונליסט גנרי פוסט ציוני:

-הבנתי ישר מה שאתה עושה, לא תצליח לעבוד עלי! אתה עושה אנלוגיה לרעב בעזה כדי לשכנע אותי שמה שקורה שם הוא איום ונורא כמו בשומרון. אבל בחיית גייס חמישי יקר שלי, היית שם, ראית שזה קורה באמת? או שאתה ניזון מהתקשורת העולמית ששונאת אותנו ועושה יד אחת עם ה BDS יש לך צילומים של אנשים רעבים? אותנטיים כן, לא פייק של החמאס. לא תמונות מעובדות ע"י אינטליגנציה מלאכותית. של עיתונאים אמיתיים כמו איילה חסון וינון מגל למשל.

אם הם יגידו לי שיש רעב בעזה, אני אאמין להם. לא לאף אחד אחר. אתה הבנת את זה גייס חמישי שכמוך. איך אתה משווה בכלל סיפור אנושי קורע לב מספר מלכים ב' שכל מילה בו נכתבה ע"י מלאכים, לקשקוש המזויף הזה של שונאי ישראל. בחיי שהחזקתי ממך יותר.

3. אז כן, גם שם העניין נגמר במצורעים שיצאו את העיר. והנה אנחנו מצורעים כבר בעיני כל העולם כולו, להוציא מדינות פשיסטיות באירופה, ורודף הפדופילים המטורלל מהבית הלבן שמופיע ברשימות של ג'פרי אפשטיין.

ואולי זו הזדמנות טובה באמת להתבונן על שירה המורכב מאוד של רחל המשוררת, דרך הצרעת שדבקה בחברה הישראלית.

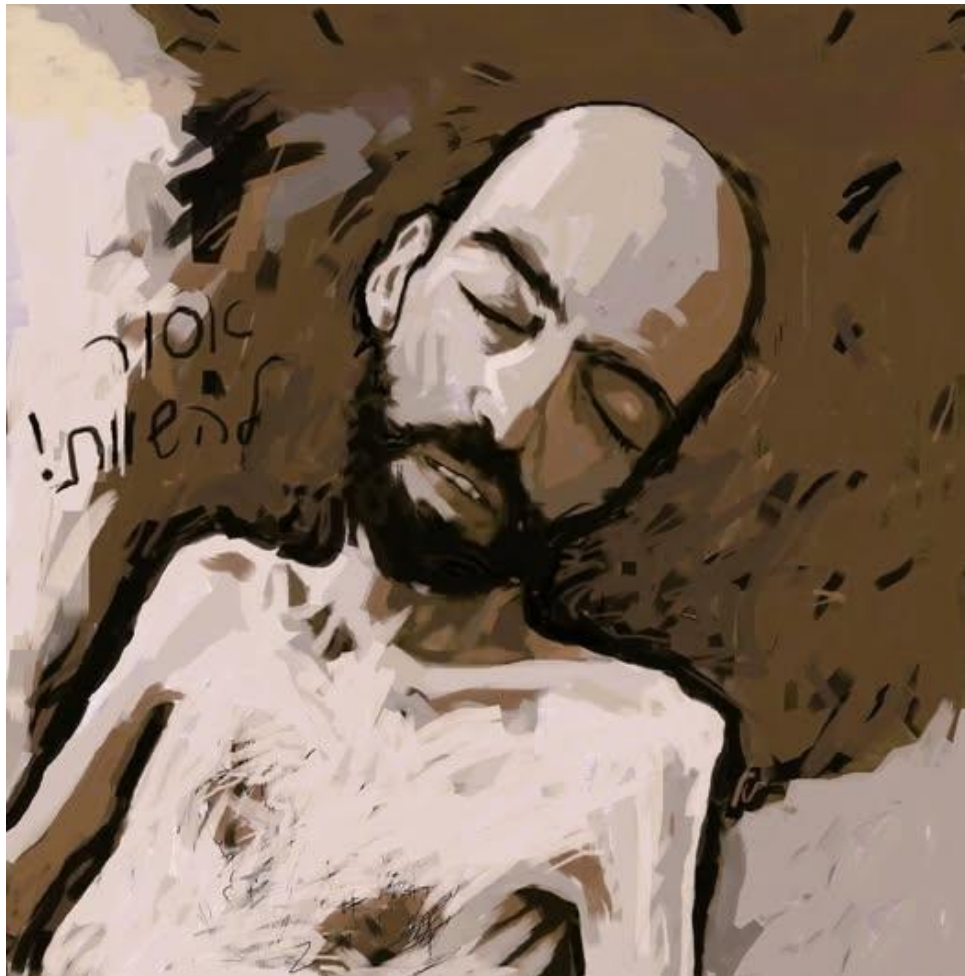
יום בשורה | רחל

וְאַרְבָּעָה אֲנָשִׁים הָיוּ מְצָרְעִים
פֶּתַח הַשָּׁעַר — — — וַיֹּאמְרוּ אִישׁ
אֶל-רַעְהוֹ: — — — הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם-
בְּשָׂרָה הוּא (מַלְכִים ב', ז', ג-ט)

בְּשִׁכְבְּךָ הַיָּמִים הָאוֹיֵב הַנּוֹרָא
אֶת שְׁמִרֹן הַבֵּיא בְּמַצּוֹר;
אֲרֻבָּעָה מְצָרִים לָהּ בְּשָׂרוֹ בְּשׁוֹרָה.
לָהּ בְּשָׂרוֹ בְּשׁוֹרַת הַדְּרוֹר.

כְּשִׁמְרֹן בְּמַצּוֹר – כָּל הָאֶרֶץ כְּלָה,
וְכִבְד הִרְעֵב מִנְּשָׂא.
אֵךְ אֲנִי לֹא אֶבֶה בְּשׁוֹרַת גָּאֵלָה,
אִם מִפִּי מְצָרֵעַ הִיא תִּבּוֹא.

הַטְּהוֹר יְבִשֶׁר וְגָאֵל הַטְּהוֹר,
וְאִם יָדוֹ לֹא תִמָּצֵא לְגָאֵל –
אֲזַנְבְּחֶךָ לִי לְנִפְל מְמַצּוֹקֶת הַמַּצּוֹר
אוֹר לְיוֹם בְּשׁוֹרָה הַגְּדוֹל.

פינת הקריקטורה השבועית: משפחה לכל עת | כוח כסף כבוד בע"מ | ויש גם מי שיאיר את רמת גן

• שקד ורימון

הפעם, שקד ורימון אינם הגנים של כפר הנשיא. שקד הוא הנכד שלי, שקד וולפין, ורימון הוא בית הספר למוזיקה שחוגג השנה 40 שנה להיווסדו. זכינו השבוע להשתתף בטכס הסיום של שקד יחד עם עוד 116 בוגרים בקמפוס ברמת השרון יחד עם 24 בוגרים של הקמפוס החדש בעכו.

• חזון ציונות ואופטימיות

אין לי מספיק מילים לשבח את בית הספר רימון, שנוסד כהגשמת חזונו של יהודה עדר להקמת בית ספר למוזיקה פה בארץ. יחד עם יהודה, שהיום התואר שלו הוא נשיא רימון, התגייס גם הגיס, הארי ליפשיץ, היום היו"ר של בית הספר.

רימון, היום הוא לב העשייה המוזיקלית בישראל, ומאושיות התרבות הישראלית העשירה.

ומעל למוסדות תרבות רבים במדינה, החזון, הציונות והאידיאליזם, הביא את רימון לפתוח לפני שלוש שנים שלוחה בעכו. היה זה אחרי תקופה קשה בחיי העיר המעורבת הזאת, תקופה של הרבה אלימות והרס. יהודה ואנשיו קשרו קשר עם מי שהיה אז ראש העיר, שמעון לנקרי, והקימו שם שלוחה של בית הספר. השנה, סיים המחזור הראשון את לימודיו, 24 צעירי מן הצפון, ולפי השמות ששמעתי, היו שם יהודים וערבים. התרגשות גדולה! שמעון לנקרי היה אורח כבוד בטכס.

ובזה עדיין לא נחים על זרי הדפנה ברימון. בשנה הבאה תיפתח שלוחה בעיר שדרות. לא צריך להכביר מילים על מה שעבר על שדרות בעשרות השנים האחרונות, ויחד עם זה, בתוך המקלטים בעיר, התפתחה סצנה תרבותית מוזיקלית. בכל מקלט התפתחו להקות והרכבים, והמפורסם בהם הוא כמובן קובי אוז (שאדם מדר, שלנו מנגן אתו!).

וכך, מתחברת הציונות 2025 עם עוטף עזה, ועם בבית ספר רימון, הפותח שם שלוחה. בעוד שלוש שנים יתקיים על מדשאות רימון טכס בוגרים מרמת השרון, מעכו ומשדרות.

ההתפתחות הזאת, הכניסה לנפשי מעט אופטימיות, שכל כך חסרה לי בשנתיים האחרונות.

• הטכס

ובחזרה אל הטכס שהתקיים השבוע.

בחיי המתמשכים נכחתי בכמה וכמה טכסים.

בטכס הזה הרגשתי משהו מיוחד. כשהבוגרים עלו לקבל את תעודותיהם, לא היה זה הסרט הנע הרגיל, שבו קוראים שמות בזה אחר זה. בטכס הזה כל בוגר שעלה, חבוש בכובע המרובע של בוגרים, זכה לחיבוקים מכל חברי ההנהלה שהיו על הבמה, נעמד ביניהם, לצילום על ידי הצלם המקצועי של רימון ועל ידי כל בני המשפחה.

ואחר כך נעמדו כל הבוגרים ביחד והניפו את כובעיהם אל על.

כבוד גדול לכל הבוגרים ולכל בני משפחותיהם.

ואני הייתי שם!

שבת שלום

תמר וולפין

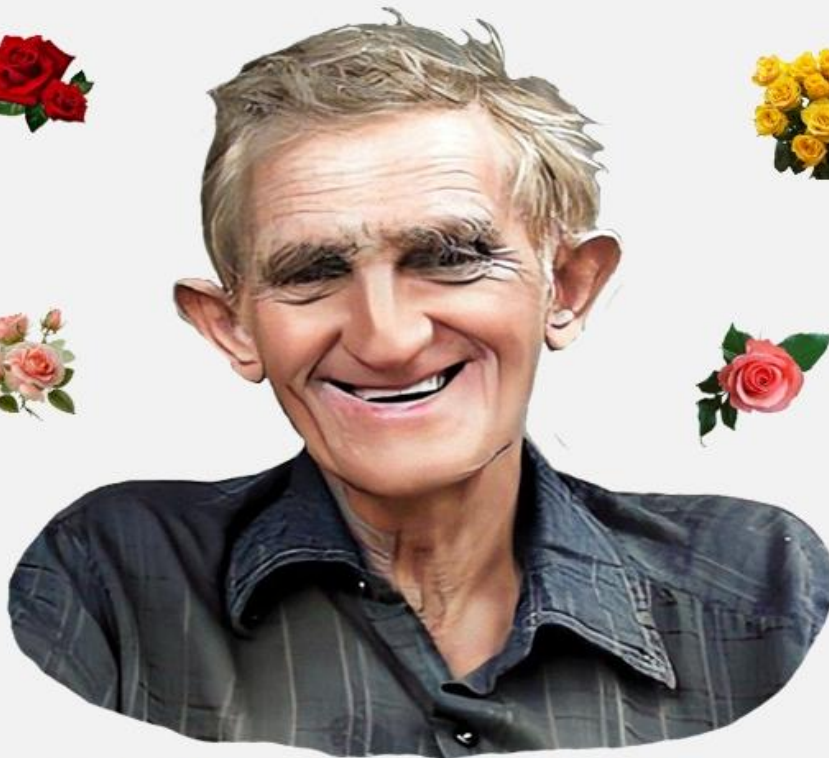

פִּינֵת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זִכְרֵךְ בָּרוּךְ

ראובן מנזיגורסקי ז"ל - 26/3/1928 - 13/11/2004

ראובן, חבר הקיבוץ וממייסדיה, חבר בשבט המנזיגורסקים הגדול.
אנחנו מכירים את ראובן כאיש אדמה ובעיקר במטעי כפר הנשיא.
ראובן נולד בגרמניה ולמרות גילו הצעיר אז, "זכה" לחיות את שנאת היהודים שם.
למרות זאת היה ראובן איש אופטימי, חייכני בדרך כלל, ממש כפי שרואים בתמונה
כאן. ראובן זכה למשפחה... ילדים ונכדים והיה מאושר איתם עד מאד.
אישית, אני זוכר את ראובן בעיקר דרך החיוך השופע שלו, ולשמחתי זכיתי במנה לא
קטנה של תמונות שהוא צילם בזמנו. רק להזכיר שבימים ההם לא כל אחד היה צלם!
- ראובן בהחלט השאיר את חותמו על החברה שלנו.

<https://khbbm1.wixsite.com/2004-02>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

"חיים"

תערוכת אומנות קבוצתית

אוצרות והפקה: דליה זלצברג

פתיחה חגיגית

שבת | 2.8

בשעה 11:00

הוילאג' - כפר הנשיא

ברגר אילני ומשה - מיצג

משתתפים:

אילני ומשה ברגר, דניאלה שאול, זמירי ג'ולי, יעקב הורביץ, כרמית פסטרנק עמיחי, מרדכי ברור, נטליה קרימרמן, נעמי שקולניק, פלמה דודו, אורי ביאלר שרה מרקוסון, אן רקובר.

כיתת ברקן

נערים יקרים שלנו, סגרתם פרק חשוב בחייכם - סיום 12 שנות לימוד. זהו רגע מרגש, מלא גאווה, זיכרונות ואתגרים שהפכו אתכם למי שאתם היום. אנו מאחלים לכם הצלחה רבה בכל דרך שתבחרו, שתהיה לכם עשייה מהנה ומועילה, שתדעו לבחור נכון, להקשיב ללב ולמצוא את הכוח גם כשקשה. שתצמדו בביטחון אל העתיד, תמשיכו ללמוד, לגדול, לחלום ולא לפחד להגשים.

בהצלחה גדולה

טל סולומון - הבן של גלית ואמרי: אני הולך לעשות שנת שירות התיישבותית חינוכית בשומרת. זה אומר להיות עם ילדים בבתי ספר/נעורים/קיבוצים במטה אשר ולעזור בחינוך שם.

סלע טיקוצ'ינסקי - הבן של מיה וליאור: התקבלתי לשנת שירות ב"נירים בהרים" - חווה חקלאית-טיפולית שהוקמה ע"י כפר הנוער נירים ככלי ייחודי המאפשר טיפול והכלה במקרים קשים של משבר עמוק וחוסר תפקוד של בני ובנות נוער בסיכון גבוה, אשר מצבם אינו מאפשר המשך תהליך בכפר הנוער נירים או בקהילה. בקומונה יש 6 ש"שינים ועד 8 "נערים/ות בסיכון". החווה ממוקמת מתחת לקיבוץ מיצר בדרום רמת הגולן ועל משולש הגבולות.

אלון וולפין - הבן של חגית ויוחאי: אני הולך למכינה הקדם צבאית "חביבה רייק".

דניאל וואייט - הבן של טל ואיאן: אני הולך לעשות שנת שירות בשם "מרחבים" וזו שנת שירות חינוכית/התיישבותית בגשר הזיו. אני מתחיל ב-18.8.

אלה עזריה - הבת של קרן ויובל: אני הולכת בשנתיים הבאות ללמוד קולנוע במכללה שנקראת "אורט פסגות כרמיאל". זו מכללה שמלמדת קולנוע ואחרים רוב מי שנמצא שם מתגייס ליחידות הסרטה ודובר צה"ל.

דניאל פרימוסט - הבן של ארלין ואלון: אני מתגייס ב 6/8 לנח"ל.

מיקה כרמי - הבת של אלונה ושרון: אני מתגייסת בדצמבר להיות מדאגית (מדריכת כושר) וזה תפקיד שמאוד רציתי ועבדתי קשה כדי לקבל אותו. עד אז עובדת ונהנית.

נעם מזרחי - הבן של שרון ואלון: התכניות שלי עכשיו זה שנת שירות ב"מעגל הקבוצות". בגדול אני בא ללמוד על עצמי איך להסתדר לבד, להיות עצמאי, להיות חלק מחברה חדשה, ובא להעביר לילדים ולבני נוער את מה שאני יודע בדברים שאני טוב בהם.

הדר קישילינסקי - הבן של נטע בג'רנו: אני הולך לשנת שירות ב"בית אפל" בגן יבנה. זו פנימייה לילדים מגיל 3 עד 18 שהוציאו אותם מהבית בצווי בית משפט וילדים קשי יום. ואני הולך להיות מדריך שלהם ולהיות דמות חינוכית עבורם.

יהלי יודיאקין - הבן של מיכל וביני: אני בשנה הקרובה אעשה שנת שירות ב"נווה מדבר" שזהו כפר נוער לבדואי מהפזורה והכפרים באזור שלהם (רהט וכדומה). הכפר ממוקם בקהילייה החינוכית ניצנה. אני כבר מתרגש מאוד התחלתי את השנה שלי ב-27/7. השנה מתחילה בקורס של קרוב לחודש על התרבות הבדואית ולמידת השפה הערבית.

ארז מתיתיהו - הבן של שיפי ואבי: התוכנית שלי להתגייס, לקבל ספורטאי, להמשיך לשחק כדורגל או קרבי. כל הכוח לתרום כמה שאפשר.

עומרי חגולי - הבן של אליה צוקר: אני הולך השנה לשנת שירות ל"נאות קדומים". בשמורה יש חפירות ארכיאולוגיות אז בתור ש"שינים אנחנו עוזרים ונדריך ילדים של הנוער העובד והלומד מאזור המרכז. מגיעים גם מבתי ספר וחיילים כדי ללמוד על חקלאות וצאן, או שהם באים לעשות סדנאות שבזה אנחנו פחות עוזרים.

שירי מלחמת חרבות ברזל

חמש צולבות שני רימונים

מילים ולחן: עידן עמדי

ואת שרתת אותי היטב
בימים הרדומים
עוד קשה לי לאכזב אותך
אולי אגלה שזה נעים
בכל פעם שכעסתי
האשמתי את עצמי
אלו היו הרגלים של פעם
חמש צולבות, שני רימונים

אני עדיין שלהם
אם נתעקש להיות כנים
נלחם מלחמת התשה
ספק אם יש בה מנצחים
יום יבוא והם יניחו
את ידם על אחרים
עם הרגלים משלהם
חמש צולבות שני רימונים

עם המדליה מנצחת
אשוב לחפש מולדתי
שלפעמים היא די זרה לי
כמו שאת אהובתי
וכל מה שאמצא
יהיו משכרים, מנחמים
זה רק הרגלים של פעם
חמש צולבות, שני רימונים

אם יום אחד תלכי לי
אם תבחרי באחרים
אם יום יהפוך שבוע
ושבוע לשנים
אני שלך אני יודע
תהי איתי לעולמים
בדיוק כמו הרגלים של פעם
חמש צולבות, שני רימונים

זה בסוף יופיע
זה בסוף ייצא
אני תמיד מביט אחורה
להיות מוכן כשזה יקרה
על החזה שלי תלויים
שקופים אבל כבדים
הרגלים של פעם
חמש צולבות, שני רימונים

אני זוכר אותך אומרת לי
אי שם בימים הרחוקים
אתה חזק יותר ממני
אתה מצליח להרדים
ועכשיו את כבר יודעת
רק שרדתי לפרקים
מסתיר כמו קוסם
חמש צולבות, שני רימונים

עבר, הווה, עתיד
ומה שביניהם
בתוך הראש שלי עמוס
תמיד יש משהו מהדהד
רק לאחרונה צלתי
הסרתי מצופים
מטביע הרגלים של פעם
חמש צולבות, שני רימונים

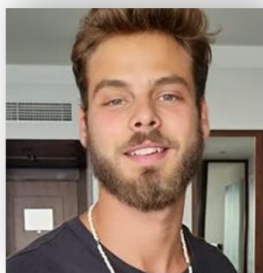
ורק לך אני לוחש
מפעם לפעם בלילות
על דברים שלא יצאו
על ויכוחים, על הבנות
בתוכי ישן לו ילד
שנלחם כדי להתיר
שנים של הרגלים מפעם
חמש צולבות, שני רימונים

הפכתי להיות החייל שלהם בתסריטים
מריע עם הדגל
מחייך ומאמין
תמיד הרגשתי קצת אחרת
היה חשוב לי שתדעי
אלו היו רק הרגלים של פעם
חמש צולבות, שני רימונים

1.8	רוני קוזמין
	דן גדיה
2.8	דרור ארצי
3.8	דליה וגנר
	מיכל דדוש
	לוטן מזרחי
	יהונתן יודאיקין
	גבע שפיר
4.8	ארניו נאי
	גל איפרגן
	רז תובל
	ליאה קולודני
5.8	ציונה מזרחי
	הופ ינטיס
6.8	דייב דבולט
	יוחאי וולפין
	מלי עמית
	רעי ג'רבי
7.8	פטרה כץ
	ניר אשחר
	ליבי וגנר
	איתמר בכר

50 חטופים וחטופות נמצאים כבר 665 ימים בשבי

אלון אהל

בן 24 מלבון, נחטף ממסיבת הנובה ברעים

עדיין בעזה

ביוני האחרון פורסם סרטון מרגעי החטיפה של אלון, יחד עם הירש גולדברג פולין, אור לוי ואליה כהן מ"מיגונית המוות", שאליה נמלטו צעירים רבים שבילו במסיבת הנובה.

אהל הוא פסנתרן ומוזיקאי מחונן. הוא התחיל לנגן בגיל תשע ותכנן להמשיך את ההכשרה המוזיקלית שלו בבית הספר רימון. הוא תכנן להירשם לקורסים בג'אז ולעבור לגור בתל אביב. אימו עידית אמרה: "אני כל כך רוצה שהוא יתחיל כבר, זה מחכה לו. רק שיבוא".

תמיר אדר

בן 38 מניר עוז, נחטף מניר עוז

נפל בקרב

עדיין בעזה

"תמיר אדר מניר עוז, בן 38 במותו, נרצח ב-7 באוקטובר בזמן שהגן על הקיבוץ. תחילה הוא הוגדר כחטוף, אך לאחר 91 ימים משפחתו התבשרה שנרצח. תמיר הוא נכדה הבכור של יפה אדר בת ה-85 שנחטפה גם היא לעזה - ושוחררה בעסקת החטופים בנובמבר 2023. אדר נולד וגדל בקיבוץ וחי בו עם משפחתו - אשתו הדס ושני ילדיו, בני שלוש וחצי ושבע. ההודעה האחרונה של תמיר לרעייתו ביום הטבח הייתה: "'את לא פותחת לאף אחד, גם אם זה אני שמבקש ממך לפתוח'". תמיר היה חקלאי ואיש חינוך, איש משפחה, אוהב אדם וטבע. אוהד מכבי תל אביב מושבע ותמיד מוקף בחברים."

סיפור לשבת

הילד שלא יצא ממנו כלום / אבינועם הרש

תאמינו לי שלא תצטערו אם תקראו את אחד מהסיפורים המקסימים והמרגשים שנתקלתי בהם בשבוע האחרון וסופר בפינה המשובחת של שוקה דינור 'זיקוקי דינור'.

"שמי שמואליק ואני בן 28. אני איש מעשים שלא רגיל בסיפורים אז לקח לי זמן לחבר את החלקים של סיפורי, שהתחיל לפני כעשרים שנה.

הייתי אז בן עשר, ילד רגיל, להוציא דבר אחד. היה לי קשה לשבת על מקום אחד. היום היו מצמידים לכך שלל אותיות באנגלית ואיזה כדור יומי או שניים.

היו לי מורים מדהימים שלא התרגשו מהתזזיות שלי. כולם היו רגילים בכיתה ששמואליק קפיץ, זה היה כינוי, הוא זה שמבצע מטלות ודי נהייתי מהסידור.

הייתי יושב בכיתה, מתאמץ להבין ולהקשיב, ואז הייתי מחפש תעסוקה.

בנקודה הזו הייתי שומע את המורה: "שמואליק תדאג לגירים צבעוניים ללוח, בבקשה." הייתי מתנער ואץ למלא את המטלה בחדווה.

יום אחד הופיע המנהל. "המורה הקבוע שלכם עבר ניתוח ויעדר. מר שושני יהיה המורה המחליף".

המבט הקשוח בעיניו של מר שושני בישר לי צרות.

ואכן לא חלפו דקות מועטות ואני חש בצללית כהה מעלי. "במה אתה מתעסק שם?" הוא רועם בקולו.

במבוכה אני מניח את מטוס הנייר שרק סיימתי להכין. מטוס נייר שהתקמט מיד בין אצבעותיו של מר שושני, וליבי נקמט עימו.

אירועים כאלה חזרו ונישנו. עונש רדף עונש ואכזבה רדפה אכזבה. ידעתי תמיד שהיכולות שלי הם בידיים ולא בראש, אבל תמיד הסתדרתי איכשהו בזכות המרץ והושטת עזרה. אך כל מעלותי לא נספרו אצל מר שושני.

הוא הזמין את הורי ואותי לשיחת נזיפה נוקבת. כשאבי ניסה לומר שלשמואליק שלנו יש יכולות אחרות, הראש פחות עובד אבל יש לו ידי זהב, האדימו פני שושני – "אם לא תפעיל את הראש אלא את הידיים תצא אינסטלטור טוב, מקסימום"

הימים חלפו ומר שושני חלף עמהם...

ידעתי שאיני העיפרון המחודד שבקלמר... אך מחק צבעוני ומעניין הייתי גם הייתי. כשבגרתי מצאתי את מד"א. אהבתי את הדרמה ואת האקשן ובמיוחד

את החד העצום שאני יכול לספק לאנשים ברגעים הכי קריטיים בחיים. מד"א הייתה לביתי השני.

לילה אחד אני מתעורר. הקשר קורא להגיע בדחיפות לאירוע של אובדן הכרה. הגעתי הראשון.

אדם מבוגר שכב בַסלון ביתו ואשתו היסטורית ולחוצה. בדקתי מדדים חיוניים – לא היה דופק ולא נשימה. "מבקש נט"ן בדחיפות" אני צועק לקשר תוך כדי פעולות ההחייאה.

הנט"ן מגיע ועמו ציוד מתקדם, אבל מאומה לא עוזר. ואני ממשיך....

מניחים יד על כתפי – "די שמואליק, הוא כבר איננו איתנו, חבל על הזמן"...

אבל אני נאיבי, ועוד לחיצה... ואז אני חש שמשוהו משתנה. "חזר הדופק" אני צועק כמשוגע. כולם מסתערים עליו בשנית, מייצבים אותו וטסים איתו לבית החולים.

כשאני כמעט ושוכח את המקרה אני מקבל טלפון בבוקר בהיר. "שלום, זה שמוליק ממד"א?"

זה היה נכדו של המבוגר שבו טיפלתי באותו הלילה. "קיבלנו סבא חדש בזכותך. רוצים שתגיע לסעודת 'מי שברך'."

כשהגעתי הובלתי ליהודי המבוגר שהצלתי. הוא עטף אותי בחיבוק חם ודמעות זלגו מעיניו. ואז... רק אז זיהיתי. זה היה המורה שושני. מצאתי הזדמנות, הרמתי את עיני האדומות וסיפרתי לו מי אני.

"ואני עוד אמרתי שכלום לא ייצא ממך." הוא לחש לי כשנזכר. הוא לא ידע נפשו וביקש את סליחתי שוב ושוב.

בנוכחות כולם הוא שיבח אותי על שלא הפעלתי את הראש אלא את הלב, כשאחרים כבר ויתרו. סיפר להם עלי כתלמידו וכיצד כינה אותי אז, ושוב ביקש סליחתי מול כולם. "לפני עשרים שנה אמרתי שאתה לא משתמש מספיק בשכל, היום אני מבין שיש לך לב ענק שהשיב לי את חיי".

